

NEW YORK TIMES BESTSELLERLISTÁS SIKERKÖNYV

Janet
Evanovich

és

LEE
GOLDBERG

A NAGY
MELŐ

Dream
válogatás

A NAGY MELŐ

A Fox és O'Hare-sorozat harmadik kötete

Az FBI egyetlen feladattal bízta meg Kate O'Hare különleges ügynököt és a szélhámos Nicolas Foxot: kapják el a világ legveszélyesebb és legvédtettebb bűnözőit. Új célpontjuk egy globális kábítószer-kereskedő birodalom brutális vezetője. Az FBI-nak fogalma sincs, hogyan néz ki, hol rejtőzik, és miként lehetne megtalálni. Nick azonban pontosan tudja, milyen különleges ingyencséggel csalhatják lépre a csokoládébolond drogbárót. Így hamar üldözőbe veszik a gonosztevőt, Nashville utcáitól Lisszabon belvárosáig, Isztambul tetőitől a Temze közepéig. A küldetést nehezíti, hogy Nicknek és Kate-nek el kell játszaniuk, hogy házasok. Vajon mi lesz nehezebb: kibírni egymás társaságát, vagy ellenállni a kísértésnek, hogy végre egymás karjaiba vessék magukat?

Miután szembe találják magukat egy pszichopata testőrrel meg egy portugál orgazdával, aki egy levágott fejtől kér tanácsokat, a páros úgy dönt, hogy ideje bevonniuk néhány különleges szakértelmű embert: egy szomáliai kalózt, egy egocentrikus színészt, egy Oscar-díjas vizuáliseffektus-készítőt, valamint Kate édesapját, az egykori katonai elit osztagost. Ez a kis csapat segíthet Foxnak és O'Hare-nek elérni eddigi legnagyobb sikerüket... már ha egyáltalán túlélik az akciót.

LEE GOLDBERG így mesél fiatal éveiről: „Még csak 10 vagy 11 éves voltam, de már elkezdtem lepötyögni az első regényemet az édesanyám régi írógépén. Tinédzser éveimben aztán tovább folytattam az írást, a főhősöm egy szerencsétlen detektív volt, aki valahogy mindig egy aktuális tévésorozat egyik karakterére hasonlított.”

JANET EVANOVICH így mesél íróvá válásáról: „Amikor gyerek voltam, rengeteg időt töltöttem álmodozással. Miközben ettem az ebédemet, Kirk kapitánnyal beszélgettem. Volt olyan, hogy operaénekesnek képzeltem magam, és mikor anyám elküldött a vegyesboltba, egész úton torkom szakadtából énekeltem. Néha lónak képzeltem magam, és az elképzelt patáimmal tönkretettem a nagynéném pázsitját.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.evanovich.com

www.leegoldberg.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Az izgalmas sorozat elegyíti Janet Evanovich és Lee Goldberg könyveinek humorát a legjobb akciófilmek magával ragadó cselekményével. A pergő szöveg és a kalandos történet egy pillanatra sem lankad.”

Library Journal

„Ha nem is mindig könnyű megkülönböztetni a jókat a rosszaktól, nem kérdés, hogy ki nevet a végén, ha Fox akcióba lendül.”

Kirkus Reviews

„A párbeszéddek frappánsak, a lendület sodró. A szerzőpáros elképesztően ért hozzá, hogyan alkosson olyan hihetetlen szituációkat, amik nevetésre fakasztják az olvasót.”

Booklist

„Lendületes és szórakoztató olvasmány... Aki izgalmas sztorira vágyik, keresve sem találhat jobbat ennél a lebilincselő regénynél.”

The Washington Post

„Kellemes és könnyed, komolyan vicces és viccesen komoly kaland. Ugyanakkor telis-tele van ijesztő pillanatokkal, amit izgalmas végkifejlet koronáz meg.”

Goodreads

„Az olvasó kapkodja a fejét, ahogy hőseink akciódús kalandjaik során bejárják az egész világot, és csupa olyan helyzetben találják magukat, amelyek közül egyik veszélyesebb és röhejesen abszurdabb, mint a másik!”

Amazon

*Dream
válogatás*

Janet
Evanovich

és

LEE
GOLDBERG

A NAGY MELO

— részlet —

Dream
válogatás

1.

Kate O'Hare, az FBI különleges ügynöke görnyedten terpeszkedett el valódi bőr irodai foteljében, és az asztala mögül szemlélte a California Metro Bank fiókját Tarzanában, Los Angeles egyik jómódú kerületében. Az íróasztal valójában a bankfiók igazgatóhelyettesét illette volna. Kate azért ücsörgött itt, mert arra várt, hogy kirabolják a bankot. Már négy napja várakozott, még hozzá egyre türelmetlenebbül, ugyanis lassan kezdett beleőrülni az unalomba.

Unalma azonnal szertefoszlott, tartása pedig látványosan javult, amint két üzletember lépett be a bank kétszárnyú üvegajtáján, kifogástalanul rájuk szabott öltönyben. Az egyik Ray-Ban napszemüveget viselt és Louis Vuitton hátizsák lógott a fél válláról. A másik divatosan borostás volt, és egy esőkabátot vetett át hanyagul a jobb karján. Los Angelesben már két hónapja nem esett, és most sem számítottak esőre, így Kate egyből sejtette, hogy ezek lehetnek

a fickók, akiknek a letartóztatása kedvéért itt várakozik – és hogy az egyikük nem valami ügyesen álcázza a fegyverét.

A napszemüveges pasas egyenesen bevonult a fiók-igazgató üvegfalú irodájába. Az esőkabátos fickó odalépett Kate asztalához, és leült a nővel szemben. A pasi tekintete azonnal Kate dekoltázsára villant, ami tökéletesen érthető volt, mivel a nő az elegáns nadrágkosztüm alatt push-up melltartót viselt, így idomai túldagadt kelt tézisként buggyantak ki mélyen kigombolt blúzából. Nem épp ez volt Kate kedvenc szerkője, de ezt követelte meg a *melő*, és ha a dekoltázsát kellett felhasználnia ahhoz, hogy elkapjon valami rohadékot, akkor melltartóstul bevetette magát.

– Segíthetek, uram? – érdeklődött.

– Hívjál csak Frankónak! – közölte a fazon.

– Frankónak? – kérdezte a nő. – Komolyan?

A férfi vállat vont, aztán megigazította az esőkabátot, hogy Kate láthassa alatta a kilenc milliméteres Sig Sauer félautomata pisztolyt.

– Mosolyogj csak szépen, és maradj nyugton! – utasította a pasas. – Én csak egy üzletember vagyok, aki arról cseveg veled, hogy új számlát akar nyitni.

Kate az igazgató irodája felé pillantott. A fiókvezető íróasztala mögött Seth Ryerson különleges ügynök ült, a valódi igazgató pedig a négy bankpénztáros egyikének helyét vette át. A napszemüveges pasas éppen utasításokat osztogatott Ryersonnak, aki Kate felé fordult, és a nő látta, hogy máris veríték gyöngyözik kopaszodó fején. Ryerson mindig izzadni kezdett, amint beindult egy akció. Kate tudta, hogy a kollégája öt percen belül verejtékben fog úszni. Ez sosem volt szép látvány.

A két ügynök egy füles alapján tette magát már napok óta a bank alkalmazottjának, remélve, hogy felbukkannak itt ezek a férfiak. A bank hasonló kategóriába tartozott, mint az a hat fiók, amit az ügynevezett „yuppie banditák” az utóbbi két hónapban kiraboltak a San Fernando-völgyben. A tarzanai bankfiók egy különálló épületet foglalt el egy szinte csakis lakóházakkal teli környéken, és alig egy tömbre volt a főúttól, valamint az autópálya felhajtójától.

Kate tudta, hogy egy harmadik bandita várakozik a parkolóban, járattva a menekülőautó motorját. Azt is tudta, hogy az FBI-os kommandós egység ugrásra készen áll a szomszéd utcában parkoló furgonban.

– Mit akar tőlem? – kérdezte Frankótól.

– Te csak üljél a fenekeden, kislány, szép nyugisan! Megmondom, mi a helyzet, szivi. A társam éppen azt közli a főnököddel, hogy vigye a hátizsákot a páncélszekrényhez és pakolja tele zsével, különben golyót ereszték a mellkasodba. Miután a társam megkapja a pénzzel teli zsákot, szépen elhagyja a bankot, de én pár percig még itt maradok, hogy flörtöljek veled. Ha netán festékpátron robban a zsákban vagy megszólal a riasztó, lelőlek. Ha nem történik semmi gáz, akkor egyszerűen felállok és kísétálok a bankból, így senkinek sem esik baja. Nincs más dolgod, csak megőrizni a hidegvéred, és mindjárt vége is lesz ennek az egésznek.

A fickó ugyanezt a dumát nyomta le a többi bankban is, amit a yuppie banditák kiraboltak. Frankó mindig egy bögyös fiatal nőt szúrt ki magának, hogy pisztollyal fenyegetse, és Kate pontosan ezért vett fel ilyen melltartót. Ő akart a férfi célpontja lenni.

A nő körülnézett a bank előcsarnokában, rápillantva a pénztárosokra. A bankban jelenleg hét kuncsaft volt: négyen a pénztárnál álltak, hárman a sorokra várakoztak. Úgy tűnt, még egyiküknek sem tűnt fel, hogy valami szokatlan történik. Ryerson magára hagyta az irodában a nap-szemüveges pasast, és bevitte a Louis Vuitton hátizsákot a páncélszekrényhez.

Kate mobilja rezegni kezdett az íróasztalon. A képernyőn a JAMES BOND név villant fel.

– Ne foglalkozz vele! – szólt rá Frankó. – Inkább engem nézz!

Kate ismét a fickó képére szegezte a szemét – keskeny arcát és hegyes állát gondosan meghagyott borosta borította. A mobil elcsitult. Tizenöt másodperccel később azonban ismét rezegni kezdett. James Bond nem adta fel egykönnyen.

– Ez idegesítő – jelentette ki Frankó. – Gyakran fogadsz személyes hívásokat munkaidőben?

– Csak ha fontos ügyben keresnek.

A telefon továbbra is rezgett.

– Kapcsold ki! – parancsolt rá a pasas. – Most *azonnal*!

Kate kinyomta a mobilt. Pillanatokkal később megcsörrent az íróasztalán a vezetékes készülék.

– Nem tetszik ez nekem – szólt Frankó. – Állj fel! Elhúzzunk innen.

– Csak valaki próbál elérni – mondta Kate. – Valószínűleg az anyám keres.

– Felállni! – dörrent rá a fickó. – És indulj el kifelé! Ha bárki a közelünkbe jön, előbb téged lölek le, aztán mindenkit, aki az utamba kerül. Világos?

Ez így nem lesz jó – gondolta Kate. Az emberek az ügyeket intézték, jöttek-mentek a bankban, valamelyikük véletlenül könnyen az útjukba kerülhetett.

- Magammal vigyem a táskámat?
- Hagyjad!
- Nem fog furcsának tűnni, ha anélkül megyek ki a bankból?
- Hol van?
- A legalsó fiókban, tőlem jobbra.
- Maradj, ahol vagy, majd én kinyitom a fiókot! *Ne mozdulj!*

A férfi felállt és megkerülte az íróasztalt, közben végig Kate-en tartotta a szemét. Jobb kézzel fogta a pisztolyt, a ballal pedig lenyúlt, hogy kihúzza a fiókot. Abban a másodpercben, hogy figyelme a nőről a fiókra vándorolt, Kate teljes erőből képen vágta a számítógép billentyűzetével. A fickó tekintete üveges lett, kihullott a kezéből a pisztoly, betört orrából vér kezdett ömleni. Ájultan terült el a padlón.

Kate felkapta a fegyvert, és az igazgatói irodában álló banditára szegezte.

– FBI! – kiáltotta. – Ne mozduljon! Tegye a kezét a tarkójára!

A napszemüveges engedelmeskedett. A bankban mindenki más is ledermedt, megrémültek a nő kiabálásától, és döbbsen figyeltek, ahogy a pisztolyt fogja.

Ryerson visszarohant az irodába, előrántotta a pisztolyát, hóna alatt nagy izzadságfolt virított. Értetlennek tűnt.

– Mi történt?

– Át kellett térnem a B tervre – felelte Kate. A bank kuncsaftjaihoz fordult. – Nyugalom, emberek! Teljességgel uraljuk a helyzetet, egyáltalán nincsenek veszélyben!

Kate asztalán egyre csak csörgött a vezetékes telefon. A nő továbbra is a napszemüveges banditára szegezte a pisztolyát, a másik kezével pedig felkapta a kagylót.

– Mi van már? – szólt bele.

– Illik így beszélni James Bonddal?

– Te nem vagy James Bond.

Nick Fox volt a vonal túlsó végén, és Kate valójában nagyon is úgy gondolta, hogy a pasi nem áll messze James Bondtól. Nick kicsit fiatalabb volt a 007-esnél, és alapvetően a törvény másik oldalán mozgott, de a nő ugyanolyan halálinak és szexinek találta.

Fox a világ egyik leghírhedtebb szélhámosa és tolvaja volt. Kate éveken át nyomozott utána, és végre sikerült is elkapnia, ám a főnöke, Carl Jessup, valamint Fletcher Bolton, az FBI igazgatóhelyettese megszervezték Nick szökését. Cserébe a feltételesen visszakapott szabadságáért Nick beleegyezett, hogy egyedi képességei felhasználásával segít az FBI-nak elkapni azokat a nagystílű bűnözőket, akiket hagyományos módszerekkel nem keríthettek kézre.

Kate-re löcsölték azt a háta közepére sem kívánt felelősséget, hogy segítsen Nicknek elbánni a rosszfiúkkal. Ezenkívül arra is ügyelnie kellett, hogy a férfi ne lépjen ismét a bűn útjára. Az FBI nem helyezte Nicket folyamatos megfigyelés alá, és nyomkövetőt sem kellett viselnie a megbízások között, így Kate-re maradt a feladat, hogy némiképp rajta tartsa a szemét. Legutóbb néhány napja beszélt a férfival.

- Rosszkor hívlak? – kérdezte Nick.
- Igen. Mit akarsz?
- Nem én tettem.

A nő egy pillanatig hallgatott. Fogalma sem volt, miről beszél Nick, de bármiről legyen is szó, legalább nem a pasi tette. Ez mégiscsak jó, nem?

- Most nem igazán érek rá.
- Semmi baj. Csak gondoltam, tudnod kellene, hogy nem én voltam.

Kate letette a telefont, mire az ismét megcsörrent. Ezúttal Carl Jessup hívta.

- Nem működik a mobilja – morgott a főnöke.
- Azért, mert épp egy bankrablásos ügy közepén vagyok.

– Súlyos problémánk akadt – közölte Jessup erős kentuckyi akcentusával. – Nicolas Fox tegnap ellopott egy öt-millió dollár értékű Matisse-t a nashville-i Gleaberg Szépművészeti Múzeumból.

– Biztos benne, hogy Nick volt? – kérdezte a nő, miközben figyelte, ahogy Ryerson szólt a kommandósoknak, és megbilincselte a napszemüveges yuppie-t.

– Épp most küldtem el magának egy képet a múzeum egyik biztonsági kamerájának felvételéről.

Kate visszakapcsolta a mobilját, és megnyitotta az új üzenetet. A képen egy férfi látszott, a kelletténél több számmal nagyobb kapucnis pulóverben, hóna alatt egy festménnyel. A pasas arcát részben eltakarta a kapucni, ám Kate így is eleget tudott kivenni belőle ahhoz, hogy felismerje Nicket.

– Még soha nem láttam Nicket kapucnis pulcsiban – mondta.

- Nem érdekelnek a divathóbortjai – felelte Jessup.

– Félreértett, uram – magyarázta Kate. – Nick szabóval csináltatja a ruháit, nem a plázába jár vásárolni. Nem húzna fel egy kapucnis pulóvert a Gapból.

– Biztos próbált beolvadni a helyi pórnép közé.

– Hogy lopta el a festményt?

– Fényes nappal besétált a múzeumba, és levette a falról.

– Abban meg mi a poén?

– Sikerült lelépnie a szajréval, nem?

– Jó, de Nick nem igazán ezért szokott lopni vagy svindlizni. Őt csakis a kihívás érdekli, amit az adott bűntény vagy célszemély jelent. Mi értelme volna csak úgy levennie egy festményt a falról? Arra bárki képes.

– Talán egyszerűen csak nem bírt ellenállni a kísértésnek – mondta Jessup. – Nem számít, miért tette. Egyedül az a fontos, hogy mit tett. Megszegte az egyezségünket.

– Itt valami nem stimmel. Ha Nick meg akarná szegni az egyezséget, akkor valami nagy, ambiciózus balhét hozna össze, amivel több száz millió dollárt hasíthat. Ez csak aprópénz.

– Ötmillió dollár nekem nem aprópénz – ellenkezett Jessup. – Túlságosan lefoglaltuk a fickót ahhoz, hogy összehozzon egy bonyolultabb balhét. Úgyhogy kihasználta az első kínálkozó lehetőséget.

Miközben ezen tűnődött, Kate kinézett a bank kétszárnyú üvegajtaján. A kommandós egység ügynökei golyóálló mellényben, kivont fegyverrel lerohanták a parkolóban várakozó BMW-t, és kirángattak a volán mögül egy férfit. Ennek a három fickónak, akiket éppen most tartóztattak le, ötmillió dollár valószínűleg olyan nagy zsákmánynak számított volna, ami minden álmukat felülmúlja, ám egy Nick

Foxhoz hasonló bűnözőzseni nem érné be ennyivel. Az első közös megbízásuk alatt Nicknek lehetősége lett volna lelépni félmilliárd dollárral, de ellenállt a kísértésnek. Ez az egész valahogy nem klappolt. Arról nem is beszélve, hogy Nick az imént telefonált, és Kate úgy sejtette, ez a lopás az a bizonyos dolog, amit nem ő követett el.

– Nick okos és diszkrét – mondta. – Miért hagyná, hogy felvegye a kamera?

– Hogy bosszantson minket. A Gleaberg csupán egyetlen sarokra van a Davidson megyei rendőr-főkapitányságtól. Fox tényleg az orrunk alá akarta dörgölni a dolgot.

Kate úgy gondolta, hogy ez a bűntény első olyan tényezője, ami jellemző lenne egy Nick Fox-féle akcióra. Kell, hogy legyen vér az ember pucájában, hogy több száz zsaruhoz ilyen közel lopjon el egy festményt egy múzeumból. De még így sem állt össze a kép.

– Azt akarom, hogy most azonnal repüljön el Nashville-be, és a lehető leggyorsabban kapja el a fickót! – utasította Jessup, azzal bontotta a hívást.

Kate nagyot sóhajtott, lerakta a kagylót, és visszadugta a zsebébe a mobilt. Lenézett Frankóra, aki még mindig a hátán feküdt, vérző orral. Nyitva volt a szeme, de zavarosnak tűnt a tekintete.

– Hé-kás! – szólta le a fickónak. – Jól van?

– Nem tudom. Hogy nézek ki?

– Mint akin átment az úthenger. – Kate bedugta a bankrabló pisztolyát a nadrágja derekába, aztán talpra rántotta a pasast. – Na, nyomás!

Átadta Frankót a kommandósoknak, aztán odalépett Ryersonhoz.

– Szóval, mi a nagy krízis? – kérdezte a kollégája.

A nő előhúzta a mobilját, és megmutatta Ryersonnak a képet.

- Megint áll a bál Fox körül.
- Te kis mázlista.

Kate kiment a kocsijához, egy lestrapált, fehér Ford Crown Victoriához, ami egykor járőrautóként szolgált, és a nő egy rendőrségi aukción vette. Sok FBI-ügynökhöz hasonlóan mindig tartott a csomagtartóban egy bepakolt útitáskát, benne néhány váltásruhával meg tisztálkodószerekkel. A sporttáska már három hónapja hevert érintetlenül a kocsijában, és a ruhái mostanra valószínűleg átvették a pótkerék szagát, így viszont egyenesen a reptérre mehetett innen, hogy felszálljon az első nashville-i gépre. De még mielőtt így tett volna, muszáj volt beszélnie Nickkel.

A férfi a második csörgésre felvette a telefont.

- Tessék, itt Remington Steele – szólta bele.
- Remington Steele? Ez még viccnek is rossz.
- Túl magától értetődő?
- Azt hittem, újabban James Bondnak képzeled magad.
- Csak igyekszem fenntartani az izgalmat.
- Én attól tartok, hogy talán *túlzásba viszed* az izgalmakat.
- Mostanában mindent, amit teszek, veled együtt csinállok – mondta Nick.

– Nem mindent.

– Az nem rajtam múlik. Én igazán megpróbáltam, de egy férfinak vannak szükségletei.

Nem is olyan régen Fox pajzán megjegyzései még bosszantották Kate-et. Most viszont azért bosszankodott, mert azon kapta magát, hogy élvezi a pasi kihívó dumáját.

- Hol vagy? – kérdezte Nicket.
- A jachtomon.
- Neked van jachtod?
- Ezen a héten van – felelte a pasas.
- Ha jól sejtem, épp az égszínkéék ég alatt hajózol valahol, ahol nincs kiadatási egyezményünk.
- A kék ég stimmel, de nem mentem messzebb Los Angeles megyénél. A Marina del Rey-i kikötőben horgonyzok.
- Tényleg?
- Ugorj ide, és győződj meg róla a saját szemeddel! – mondta Nick, és megadta neki a hajóállása számát.

2.

A dokk végében horgonyzó tükörfényes, olasz gyártmányú Ajacht majdnem huszonöt méter hosszú volt, kecsesen ívelt, áramvonalas alakja gazdagságot és fékezhetetlenséget sugárzott. Nick a felső hídon állt, egy pohár pezsgőt kortyolgatott, és figyelte a mólón felé masírozó Kate-et. A férfiből természetes, könnyed elegancia áradt, amit csak még jobban kihangsúlyozott pilóta napszemüvege, fehér vászoninge, khaki nadrágja, valamint a barna haját borzoló tengeri szellő. Egyáltalán nem úgy festett, mint aki arra számít, hogy visszacibálják a börtönbe.

Kate a jachthoz érve felnézett rá.

– Ezt meg hogy szerezted?

– Egy playboy sejké, akinek az a kedvenc hobbija, hogy a családjá olajból származó vagyonát filmgyártásra szórja el. Ezen a jachton szokott lakni, valahányszor Los Angelesbe jön produceresdit játszani. Én vigyázok a hajójára, amíg nincs itt.

– Erről ő is tud?

– Nem, de biztosan roppantul megnyugtató a tudat, hogy valaki ilyen gondosan ügyel a jachtjára a távollétében.

Kate fellépett a fedélzetre, és felment a férfihoz a felső hídra, ahol helyet kapott egy teljesen felszerelt bár, egy grillsütő, illetve egy félkör alakú kanapé, ami egy tíkfaasztalt övezett, rajta egy tál garnélarákkal.

– Honnan ismered a sejket? – kérdezte a nő, és elfogadott egy pohár pezsgőt.

– Befektetett az egyik filmembe.

– Te nem is gyártasz filmeket.

– Ezért volt jó buli rávenni a sejket, hogy fektessen be a produkciómba. – Nick a nő szerelésére intett. – Úgy festesz, mint egy bankár, aki láthatóan nem fél teljes mellszélességgel bedobni magát.

– Melóban voltam, álcáznom kellett magam – magyarázkodott Kate.

– Nyilván a yuppie banditáknak állítottatok csapdát. Sikerült elkapnotok őket?

– Ja. – A nő elvett egy garnélarákot a tálról, és belemártotta a mellékészített öntetbe. – Honnan tudtad, hogy rájuk vadásztunk?

– Szeretek képen lenni.

Nick épp akkor sandított Kate dekoltázsára, amikor a nő véletlenül belepottyantotta egy garnélarák farkát.

– Szép kapás – vigyorgott a férfi.

Kate lepillantott magára, kihalászta a blúzából a garnélafarkat és bedobta a vízbe.

– Tudtam én, hogy egy szép napon kapóra jön még ez a mellbőség... Na mindegy, ha jól sejtem, tudsz róla, hogy tegnap elloptak Nashville-ből egy Matisse-t.

– Igen, és meg is mondtam neked, hogy nem én tettem. Az a tolvaj csak az alkalom szülte lehetőséget használta ki. Mint egy szimpla bolti szarka a luxusáruházban.

Kate megmutatta neki a képet a mobilján.

– Ezen a fotón te vagy.

– Ezen a fotón valaki más van, aki nekem *álcázza* magát, hogy tönkretegye a hírnevemet.

– És hogy rád kenje a balhét.

Nick legyintett.

– Már amúgy is körözött bűnöző vagyok. Engem inkább az zavar, hogy ez a szálnalmas, béna lopás rossz fényben tüntet fel. Nyilvánvalóan csak figyelemelterelés, hogy az FBI rossz nyomon induljon el, miközben a tolvaj egérutat nyer. De szerintem mi ketten simán elkapjuk a fickót.

– Ebben az ügyben nincs olyan, hogy „mi ketten”. – A nő visszadugta a zsebébe a mobilját. – Majd én elintézem.

– Az én jó híremet rontja a pasas.

– Neked nincs jó híred, és semmi keresnivalód Nashville-ben, ahol minden egyes zsaru téged keres.

Ám Kate megértette, miért lenne hajlandó a férfi ekora kockázatot vállalni. Nick svindlerként és tolvajként gondolkodott, nem az FBI titkos munkatársaként. Az ő szakmájában, az alvilág köreiben a hírneve a bűntényein múlt, azon, hogy milyen elismerően beszéltek róla a hozzá hasonlóknak, és ami még fontosabb, mennyire csodálták a nála kevésbé tehetségesek. A hírneve létfontosságú volt, hiszen ez határozta meg, milyen csapatot tudott toborozni magának és mennyi vevő közül válogathatott azon ritka alkalmakkor, amikor el akarta adni, amit lopott.

- Szükséged van a segítségemre, hogy elkaphasd a fickót – jelentette ki Nick.
- Nem, nincs. Rosszfiúk elkapásában profi vagyok – felelte a nő. – Téged is elkaptalak, rémlik?
- Imádod az orrom alá dörgölni ezt.
- Az nem kifejezés – felelte Kate, és bekapott még egy garnélát.

A nő a reptérre menet felhívta Jessupot, és elmondta neki, hogy szerintem nem Nick a tettes, csak megpróbálják csőbe húzni. Az a tény, miszerint a svindler nem fogta menekülni, hanem egy volt célpontja luxusjachtján henyélt Los Angeles partjainál, nagyban megkönnyítette Kate számára, hogy meggyőzze a főnökét az igazáról.

– Megkönnyebbülten hallom, hogy nem Nick a ludas – mondta Jessup. – Nagy sikereket értünk el a maguk titkos akcióival. Nem örülnék, ha máris véget kéne vetnem az együttműködésüknek. Azt akarom, hogy találja meg a bohócot, aki ellopta a festményt, méghozzá sürgősen! A nashville-i kirendeltségünkben már várják magát, és a rendelkezésére bocsátanak minden erőforrást, amire csak szüksége van.

Kate-nek sikerült elcsípnie a 14:30-kor induló, átszállás nélküli járatot Nashville-be, és a négyórás repülőúton végig az ellopott Matisse ügyén tűnődött.

Úgy tapasztalta, hogy egy efféle műremek ellopásának két oka lehet: a pénz, vagy a birtoklásvágy.

Van, hogy valaki egyszerűen azért lop el egy festményt, mert az egy kész vagyont ér. Az ilyen tolvajok gyakran csupán az alkalmat kihasználva, gondolkodás nélkül csele-

kednek, és fogalmuk sincs, hogyan adjanak túl az ellopott műtárgyon. Általában hamar el is kapják őket. Ha mégsem kerülnek rendőrkézre, akkor a garázsukban rejtegetik a festményt, kidobják egy utcai konténerbe, vagy végül névtelenül visszajuttatják a tulajdonosnak. Egy ehhez hasonló alak nem fáradt volna azzal, hogy Nick Foxnak álcázza magát.

Máskor a tolvaj azért lop el egy ilyen festményt, hogy azonnal váltságdíjat követeljen érte a birtokosától vagy a biztosítótól. Talán ez a leggyakoribb indíték, és az ilyen bűnözők sokszor el is érik, amit akarnak. A műgyűjtőket általában jobban érdekli a festményük visszaszerzése, mint az igazságszolgáltatás. Miután a tolvaj kapcsolatba lép velük, kifizetik a váltságdíjat, és csak azután értesítik az FBI-t, hogy már visszakapták az ellopott képet.

Műtárgyakat fedezetként is szoktak lopni. Kate tudta, hogy a pénzzavarban lévő bűnözők gyakran azért nyúlnak le hihetetlenül értékes festményeket, mert drog- és fegyverügyletekben akarják fedezetnek használni őket. Egy ilyen vászon a keretéből kivéve felér egy rakás aranyrúddal, csak épp sokkal könnyebb cipelni és egyszerűbb átjuttatni a határon. Az ekképp felhasznált festmények éveken át vándorolnak kézzől kézre a feketepiacon, anélkül, hogy bárki is kiakasztaná őket a falára. Amikor végül előkerülnek, általában váratlanul találnak rájuk egy-egy razzia során valamilyen bűnbanda, drog- vagy fegyverkereskedő holmija között.

És persze vannak megrendelésre elkövetett rablások is. Bizonyos rém gazdag és befolyásos emberek kívánságlistát állítanak össze a híres műtárgyakról, amiket meg akarnak szerezni a szigorúan titkos magángyűjteményükbe. Amint

megkaparintanak egy műremeket, az soha többé nem kerül elő. Kate és Nick nemrég épp egy ilyen alakot buktatott le egy bonyolult akció eredményeként.

A legritkább indíték az, hogy a tolvaj saját maga akarja megtartani a műtárgyat. Azért lop el valamit, hogy az a privát gyűjteményébe kerülhessen. Volt, hogy Nick is ezért lopott.

És most, jobban belegondolva, Kate rádöbrent, hogy a férfi esetében akadt egy egészen egyedi indíték is: Nick alapvetően azért tolvajkodott, mert izgalmas szórakozásnak találta, és mert nagyon értett hozzá.

Szóval, ebben az ügyben mi lehetett az indíték? A tolvaj úgy lopta el a festményt, mint egy mohóságból cselekvő amatőr, aki csak azért nyúl le valami értéktárgyat, mert könnyedén hozzáférhet. Viszont az, hogy Nick Foxnak álcázta magát, magas szintű hozzáértést mutatott, tehát az illető ezek szerint kellőképpen ismeri a nagymenő bűnözőket. Ez nem illett a mohóamatőr-elmélethez.

Ha a festményt váltságdíjért rabolták el, akkor a múzeum valószínűleg már hallott is a tolvaj felől, vagy hamarosan fog. A nő tudta, hogy amint lehet, megfigyelés alá kell vennie a vezetőséget, nem észlel-e valami gyanúsat.

Ha valaki fedezetként nyúlta volna le a képet, az nem vesztegette volna az időt olyan kreatív trükközéssel, mint Nick besározása. Egy ilyen alakot csakis maga a festmény érdekelte volna, meg hogy mennyi hasznót hajthat neki. A műremekekről kívánságlistát vezető szupergazdagok elvárták a diszkréciót az általuk megbízott tolvajoktól, és nem értékelték volna, ha az illető feltűnően belenéz a kamerába, még akkor sem, ha figyelemelterelésnek szánja. Így hát Kate a megrendelésre elkövetett rablást is kizárta.

Ha kizárta a pénzt mint indítékot, akkor egyelőre csakis az önnön birtoklásvágy által motivált lopás lehetősége maradt, ami azt jelentette, hogy a tolvaj világszinten elsőrangú bűnöző volt, ugyanazon elit osztály tagja, mint Nick. Ez pedig elgondolkoztatta Kate-et azon, hogy a férfi talán többet tud a bűntényről, mint amennyit elárul.

– Nehéz különösebben sajnálnom Nagy Mike-ot – mondta Maxine Cutler különleges ügynök, épp az FBI nashville-i kirendeltsége felé hajtván Kate-tel, ami csak pár kilométerre északra volt a repülőtértől. Cutler már a kapunál várt rá, amikor a gépe helyi idő szerint 20:45-kor leszállt. Nagydarab nő volt, a harmincas éveiben járhatott, és úgy festett, mint aki ugyanolyan könnyen el tudna hajítani egy csatornafedelet, akár egy frizbit.

– Ki az a Nagy Mike? – kérdezte Kate.

– Michael Gleaberg – magyarázta Cutler ügynök. – Az ő múzeumából lopták el a képet. Meg is érdemli. A hetvenes-nyolcvanas években ő fedezte fel és menedzselte a countryzene legnagyobb csillagainak jó részét, persze mocskosul meg is gazdagodott rajta. Tehetséges, de tanulatlan kölyköket keresett, akik ostoba módon olyan szerződést írtak alá vele, amiben a lelkükön kívül szinte mindenről lemondtak a javára. Nagy Mike lefizette a rádiós lemezlovasokat, hogy az ügyfelei számait játsszák, így tette őket híressé. A kilencvenes évek végén óriási botrányba is keveredett emiatt, de az FBI végül semmit sem tudott rábizonyítani.

A főútról letérve behajtottak egy környékre tele raktár-épületekkel, irodaházakkal és szállodákkal.

– Nagy Mike soha nem személyesen intézte a piszkos kis ügyleteit – folytatta Cutler. – Mindig a csicskásai kenték meg helyette a lemezlovasokat. Végül a csicskások dutyiba kerültek, Nagy Mike cégét pedig több millióra büntették és eltiltották a lemezkiadástól, de a fickó nem zavartatta magát. Az ügyfelei már sztárok voltak, úgyhogy Nagy Mike szép kényelmesen hátradőlt, és egyszerűen bezsebelte a keresetük oroszlánrészét.

– Amit aztán műtárgyakra költött – mondta Kate.

– Jó okkal. – Cutler behajtott egy kétszintes irodaépület parkolójába. Egyedül a kapu melletti amerikai és tenesseei zászló jelezte, hogy az épületben egy állami szerv kirendeltsége található. – A nyugati és keleti part elitje mind ostoba, vidéki suttyóként kezelte Nagy Mike-ot. A pasas úgy gondolta, hogy azzal sikerülne elnyernie a tiszteletüket, ha Picassók, Rembrandtok meg Matisse-ok lógnának a házában.

– És bevált a dolog?

– Senki sem jött el hozzá, hogy megnézzze a képeit – felelte Cutler –, úgyhogy Nagy Mike végül megépíttette a múzeumát, kiállította benne a legértékesebb műtárgyait, és elnevezte saját magáról. Remélte, hogy a Gleabergét is úgy fogják majd emlegetni, mint a Gettyt meg a Guggenheimeret.

– Szerény – jegyezte meg Kate.

– Nagy Mike-ba semmi szerénység nem szorult. A létező legnagyobb cowboykalapot szokta viselni, amit csak kapni lehet, az övéen meg akkora ezüstcsatot hord, hogy egy egész pulykát fel lehetne szolgálni rajta. – A nő kivette a slusszkulcsot a gyújtásból, és Kate kezébe nyomta. – Amíg a városban van, használhatja ezt a kocsit. A Marriottban

foglaltunk szobát magának, az utca túloldalán. Ha jólesne pár falat meg egy sör lefekvés előtt, van egy Darfons étterem a közelben, a sarkon meg gyorskajáldák. Elintézem magának a belépőt a biztonságiaknál, aztán gyorsan körbevezetem.

A rövid körséta egy kis tárgyalóteremben ért véget, amit Kate és a csapata rendelkezésére bocsátottak. Az asztalon volt néhány vékonyka mappa, egy laptop, egy pendrive, meg néhány A4-es jegyzetömb.

– Ez minden anyagunk – intett az asztalra Cutler. – A múzeum biztonsági kameráinak felvételét a pendrive-on találja, a mappákban pedig a szemtanúk beszámolóí vannak, bár azzal se megyünk sokra. Olyan gyorsan történt az egész, hogy senki sem figyelt fel rá. Nincs két ember, aki egyforma személyleírást adott volna a tolvajról.

Kate leült, bedugta a pendrive-ot a laptopba, és megnézte a biztonsági rendszer felvételét, ami nyolc kis kockára bontva mutatta a nyolc kamera által rögzített képsorokat. A múzeum előcsarnoka fényes volt, modern és szellős, óriási ablakai a Cumberland-folyóra néztek. Nem volt nagy tömeg, így könnyen kiszúrta a kapucnis pasast. A férfi elszánt léptekkel ment be a múzeumba, mint aki pontosan tudja, hová tart és hogyan akar eljutni oda, precízen megtervezett útvonala gondosan elrejtette az arcát minden egyes kamera előtt.

Kate nyomon követte a férfi útját a különböző kamerák képén egészen a Matisse galériájáig. A tolvaj egyenesen a festményhez ment, bőrkesztyűbe bújtatott kézzel óvatosan leemelte a falról, majd elindult kifelé, pontosan ugyanazon az útvonalon, ahogy bejött. Többen is látták a pasast, de mintha senki sem reagált volna rá: nyilván mindenki

azt hitte róla, hogy a múzeum alkalmazottja. Ugyan ki más venne le csak úgy egy festményt a falról?

Ahogy a férfi kifelé tartott, a kapucnival csak részben eltakart arca egy pillanatra látszott az egyik kamerán. Ennek hibának kellett volna tűnnie, ám Kate pontosan tudta, hogy szándékosan történt. A tolvaj direkt azt akarta, hogy az FBI lássa az arcát, ami valóban a megszólalásig hasonlított Nickére.

A nő figyelte a képernyőn, ahogy a tolvaj kisietett az utcára, ahol egy platós kisteherautó, egy régi, szürke Ford F-150-es várta az épület előtt. Berakta a festményt a platóra, rádobott egy ponyvát, majd elhajtott. A kamera látószögéből sem a sofőr arcát, sem a kisteherautó rendszámát nem lehetett kivenni.

A következő egy órában Kate még többször megnézte a felvételt, alaposan megfigyelte a férfit, kielemezte a mozgulatait, próbálta megállapítani a korát és az alkatát. A nagyon bő pulóver és farmernadrág lehetetlenné tette, hogy reális képet nyerjen a tolvaj fizikumáról. A pasas nem úgy mozgott, mint Nick, aki még olyankor is higgadtnak tűnt, ha sietett. A kapucnis férfi gyorsan lépkedett, ugyanakkor könnyeden és kecsesen is. Semmi más nem tűnt fel az ügynöknőnek. A felvétel vagy nem árult el mást, vagy csak Kate volt túl fáradt ahhoz, hogy észrevegye. Cutlerhez fordult.

- Hány ügynök dolgozik nekem ezen az ügyön?
- Öt, velem együtt – felelte a másik nő.
- Azt akarom, hogy valaki álljon rá Gleabergre, meg arra is, aki a múzeumot vezeti.
- Alton Pruitt a múzeum igazgatója. Gondolja, hogy valamelyikük benne volt a dologban?

– Nem zárnám ki, de nem ezért akarom, hogy megfigyeljék őket. Ha a tolvaj váltságdíjat követel, akkor Gleaberggel vagy Pruitt-tal fog kapcsolatba lépni, tehát egyikük furán, idegesen kezd majd viselkedni.

– Értem – bólintott Cutler.

– El kell küldenünk a felvételt Quanticóba analízisre, hogy meggyőződjünk róla, biztosan nem változtattak-e rajta digitálisan. És tudni akarok az összes Ford F-150-es kisteherautóról, amit elloptak, kölcsönöztek vagy eladtak az államban az elmúlt negyvennyolc órában.

– Még valami?

– Egyelőre ennyi is elég.

Kate összeszedte a mappákat. Úgy döntött, majd a szálodai szobájában elolvassa a tanúvallomásokat, miután vesz egy nagy Big Mac menüt, de nem számított rá, hogy bármi hasznosra bukkan a feljegyzések között.

3.

A Gleaberg Szépművészeti Múzeum úgy nézett ki, mintha egy repülő csészealj zuhant volna le egy cirkuszi sátorra a Cumberland-folyó partján. A múzeumot egy külön svéd építész tervezte, aki imádta a lehető legfeltűnőbb, de semmilyen praktikus célt nem szolgáló épületelemeket. A Gleaberg kör alakú főcsarnokának egy része kilógott a folyó fölé, és óriási kábelekkel rögzített, szupermodern fehér vászon borította be a tetejét.

Alton Pruitt, a múzeum igazgatója a főcsarnok közepén várta Kate-et. A cingár pasas a negyvenes éveiben járhatott, fekete haját hátranyalta.

– Ne vegye rossz néven, Mr. Pruitt – szólta Kate –, de maga egyetlenegy múzeumigazgatóra sem hasonlít, akivel életemben találkoztam.

– Ezt sokan mondják nekem. Igazából kudarcot vallott countryénekes vagyok. Egyike Nagy Mike néhány olyan ügyfelének, akiből nem bírt sztárt csinálni. Így végül in-

kább mesterdiplomát szereztem művészettörténetből, és itt kötöttem ki. Hétvégente egy Johnny Cash-émlékzenekarban játszom, lagzikon meg ilyenek.

Kate elmosolyodott. Elhatározta, hogy ha valaha is férjhez megy, ennek a fickónak a bandája zenél majd az esküvőjén.

– Átolvastam a legelső rendőrségi jelentéseket – mondta a nő –, és bár nem szeretnék ítélni, úgy tűnik, hogy a múzeum óvintézkedései hagynak némi kívánnivalót maguk után. A Matisse nem volt külön riasztóra kötve, ráadásul a múzeumban egyetlen fegyveres biztonsági őr sincs.

– Ha lennének itt fegyveres biztonsági őrök, akkor lövöldözés törhetne ki. És annak mégis mi lenne a vége? Meglőtt emberek és festmények. Van riasztórendszerünk, amit be szoktunk kapcsolni éjszakára. Eszünkbe se jutott, hogy valaki fényes nappal sétálna ki innen egy festménnyel. De erre már találtunk megoldást: mostantól minden kijáratnál biztonsági őr fog posztolni.

Kate visszament az FBI helyi kirendeltségére, és órákon át böngészte a Ford F-150-es eladásokat, kölcsönzéseket és lopásokat. Estére több mint száz megkeresendő kisteherautó szerepelt a listájukon, és tizenhármat már meg is találtak közülük. Ám a megtalált kocsik egyikéről sem derült ki, hogy köze lett volna a festménylopáshoz. A nő este nyolc körül hagyta el az irodát, és visszament a szállodába.

A szobájában volt egy kis tévé a komódon, ám a távirányítót sehol sem látta. Éppen a fiókokban keresgélte a kapcsolót, amikor kopogtak. Kate feladta a kutatást, és hunyo-

rogva kinézett a kukucskálón. Döbbsenten látta, hogy Carl Jessup áll az ajtó előtt.

Azonnal arra gondolt, hogy a férfi azért van itt, mert ki akarja rúgni. Semmi más indok nem jutott eszébe, hogy miért jelenne meg itt személyesen a főnöke. Remek. Tulajdonképpen a tengerészgyalogságtól is kipenderítették, most meg az FBI-tól szintén ki fogják rúgni. Jó, legyen, de akkor sem volt hajlandó lemondani a széldzsekiéről.

Kate kihúzta magát, és kinyitotta az ajtót.

– Ritkán látni magát a terepen – szólt erőltetett könnyedséggel.

Jobban megnézte magának a férfit. Mégsem Jessup volt. Hanem egy Jessup-maszkot viselő alak. A francba! Fél kézzel berántotta az ál-Jessupot a szobájába, kirúgta alóla a lábát, majd a földhöz vágta.

– Ez fájt – szólalt meg az ál-Jessup. – Nem számítottam ilyen durva fogadtatásra. Igazán gyakorolnod kéne még a vendéglátást.

Kate lenézett a férfira.

– Nick?

A pasi levette az álarcot.

– Gondoltam, megleplek.

A nő becsukta és bezárta az ajtót.

– Elmentek neked otthonról? Az FBI helyi irodája az utca túloldalán van.

– Jobban örültél volna, ha ott látogatlak meg?

– Leginkább annak örültem volna, ha egyáltalán nem látogatsz meg.

– Ezt aligha hiszem el. Elvégre ellenállhatatlan vagyok. Ráadásul mutatni akarok neked valamit.

– Eszedbe se jusson!

– Nem olyan fajta mutogatásra gondoltam – felelte Nick. – Az majd később következik. Hoztam neked egy álcot.

– Igen, tudom – mondta Kate. – Rögtön rájöttem.

– Vékony réteg műgyantából készült. A számítógépnek elég pár fotó, hogy részletesen modellezze a kívánt arcot, aztán a 3D nyomtató megalkotja a maszkot. Röhejesen egyszerű hozzájutni egy ilyen álarchoz. Háromszáz dollárért meg lehet rendelni a neten, és negyvennyolc órán belül ki is szállítják. Természetesen én még gyorsabban össze tudom hozni.

– Mindezt telefonon is elmondhattad volna. Nem volt muszáj idejönnöd.

– Az igaz, de hiányoztál.

Kate szíve nagyot dobbant. Hiányzott Nicknek! *Atyaég!* – gondolta aztán. *Szedd már össze magad! Hiszen ez egy szélhámos.*

Nick körülnézett a szobában.

– Éhen halok. Hol a minibár?

– Ebben a szobában nincs minibár.

Nick lerúgta a cipőjét, majd elnyújtózott az ágyon, kezével a feje alatt.

– Át kell költöznünk másik szállodába. Vannak elvárásaim.

– *Neked* kell átköltöznöd másik szállodába. Nekem nincsenek elvárásaim.

Nick elvigyorodott, és begörbített mutatójával intett Kate-nek.

– Na, akkor gyere csak ide! Csípem, ha egy nőnek nincsenek elvárásai.

Kate szorosan lehunytt szemmel felnyögött.

– Ah! – Kinyitotta a fél szemét, és a férfira sandított.
– Mit tudsz a gleaberges rablásról, amit nem mondasz el nekem?

– Semmit – felelte Nick. – De az igaz, hogy Nagy Mike-kal volt már közös ügyletem. Néhány évvel ezelőtt, közvetlenül a lemezlovas-lefizetési botrányát követően rávettem, hogy fektessen be egy kamuműholdas rádióállomásba, ahol annyit játszanák az ügyfelei számaikat, amennyit csak akarja.

– És tényleg bedőlt ennek?

– Kihasználtam a kapzsiságát és a győzni akarását. A pasas még mindig dühös volt, amiért kizárták a földfelszíni sugárzású rádiózásból, viszont a bírósági határozatban nem szerepelt olyan kitétel, ami a műholdas rádiótól is eltiltotta volna. Olyan ajánlatot tettem neki, amitől úgy érezte, hogy bosszút állhat a szemetekeken, akik beleköptek a levesébe. Nagy Mike tökéletes célpont volt: gazdag, becsstelen és kapzsi.

– Mennyi pénzt csaltatok ki belőle a csapatoddal?

– Tizenöt millió dollárt – felelte Nick.

– Mégsem jelentette az ügyet sem a rendőrségnek, sem az FBI-nak.

– Naná, hogy nem – mondta a férfi. – Szégyellte, hogy bedőlt nekünk. Minél gazdagabb a célpont, annál kisebb a valószínűsége, hogy a rendőrséghez forduljon és bevallja, mekkora hülyét csináltak belőle.

Elhallgattak, amint valaki kopogtatott az ajtón.

– Szobaszerviz? – kérdezte Nick suttogva.

Kate nemet intett.

Ismét kopogtattak.

– O'Hare ügynök? Maxine Cutler vagyok.

Nick fogta a cipőjét meg a jessupos maszkot, beiskolt a gardróbba és magára csukta az ajtót.

Kate elhúzta a reteszt, és a résnyire nyitott ajtón át kiszandított Cutlerre.

– Bejöhetek? – kérdezte a másik nő. – Fontos.

– Persze – felelte Kate, és az ajtót kitárva félrehúzódott az útból.

– Most értesített minket az Interpol – közölte Cutler.

– Nick Fox ismét lecsapott. Tegnap éjjel ellopott egy drágakövekkel kirakott kupát az isztambuli Aykut Demirkan Múzeumból.

– Honnét tudják, hogy Fox volt az?

– Rajta voltak az ujjlenyomatai a vitrinen. – Cutler átnyújtott egy borítékot Kate-nek. – A főnöke gyorsan lépett. Foglalt magának helyet egy kora reggeli járatra Isztambulba. Az FBI ázsiai jogi összekötője már jóvá is hagyatta az utazását a török hatóságokkal. A jegye és az útiterve a borítékban van.

Kate gyorsan megnézte a jegyet, és magába fojtott egy nyögést. Tizenhat órás repülőút, kétszeri átszállással. Turistaosztályon.

– Hajnali ötkor leadom a kocsit meg a fegyveremet az itteni kirendeltségnél – mondta Cutlernek. – Nagyra értékelném, ha el tudná intézni, hogy valaki kivigyen a reptérre.

A másik ügynök elment, Nick pedig előbújt a gardróbából.

– Ami az ujjlenyomatokat illeti... – szólt Kate.

A nő jól tudta, milyen könnyű ujjlenyomatokat hamisítani. Az interneten már akár hat dollárért meg lehetett rendelni hozzá a felszerelést Kínából. Nem kellett hozzá

más, csak szert tenni valahonnan Nick Fox ujjlenyomatára. Egy rendfenntartó szabadon hozzáférhetett az FBI integrált ujjlenyomat-adatbázisához, amibe Nick a letartóztatása után automatikusan bekerült. Viszont hacsak az illető fel nem törte az adatbázist, aminek gyanúja egyelőre nem merült fel, akkor a rendszerben nyoma kellett maradnia annak, hogy lekérte Nick ujjlenyomatait. Kate mindenképpen utána akart járni ennek, de sejtette, hogy a rendszer nem fog más hozzáférést jelezni, csupán a török hatóságokét, akik össze akarták vetni Nick ujjlenyomatait az Aykut Demirkan Múzeumban találtakkal. Így hát csak egyetlen lehetőség maradt.

– Bárki is csinálja ezt, annak valamikor sikerült elég közel kerülnie hozzád ahhoz, hogy megszerezze az ujjlenyomatodat valamiről, amit megérintettél – jelentette ki.

Nick ledobta magát az ágyra.

– Ez leszűkíti a kört minden csaposra, pincérre és szobalányra, aki valaha is kiszolgált.

– Miért pont ez a kupa? – kérdezte Kate. – Mi köze van a kupának a Gleabergből elloptott festményhez?

– Semmi, rajtam kívül.

– Ne hagyd el az országot, amíg a végére nem járunk ennek! – utasította a nő. – Lapulj meg! Tégy úgy, mint aki rajta van az FBI által körözött bűnözők tízes toplistáján! Nem lehet nagyon nehéz beleélned magad ebbe... *elvégre te vagy a hetes számú.*